Annus V. - Vol. V. Die 26 Iunii 1913. Num. 10.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Litterae apostolicae, pag. 265; Epistolae, pag. 267. — II. *S. C. S. Officii:* Preces quaedam S. Vincentii Ferreri indulgentia ditantur, pag. 271. — III. *S. C. Consistorialis:* Verapolitana. Circa iuramentum antimodernisticum, pag. 272. — IV. *S. C. de Propaganda Fide:* Erectio praefecturae apostolicae de Betafo, pag. 273; Immutatio nominum Vicariatuum de Madagascar, pag. 274; Adnexio arcipelagi de Spitzberg vicariatui apostolico Norvegiensi, pag. 275; Nominationes, pag. 276. — V. *S. C. Indicis:* Decretum quo quaedam prohibentur opera, pag. 276; Subiectionis declaratio, pag. 277. — VI. *S. C. Rituum:* Adprobatio novae editionis Martyrologii, pag. 278; De mutationibus in Breviario, pag. 278. — VII. *S. Poenitentiaria Apostolica:* Declaratio circa Iubilaeum, pag. 279. — VII. *S. Romana Rota:* Treviren. Diffamationis, pag. 280. — IX. *Secretaria Status:* Epistolae, pag. 289. — X. *Commissio de re Biblica:* De actibus Apostolorum et de epistolis paulinis, pag. 291.

Diarium Romanae Curiae: Congregazione antipreparatoria, nomine, onorificenze, pagg. 294-296.

ROMAE
TYPIS POLIGLOTTIS VATICANIS

MCCCCXIII.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. **12.** — Extra Italiam, L. **15.**
Unius fasciculi, L. **1.**

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. V, n. 10 – 26 Iunii 1913)

ACTA PII PP. X.

LITTERAE APOSTOLICAE.

PAG.

I. *Mandatum illud.* - Praefectura apostolica in Indiis orientalibus erigitur in dioecesim, a civitate «Aimer» Aimerensem appellandam. - *22 maii 1913* 265

II. *Quae catholico nomini.* - Erectio provinciae ecclesiasticae Simlensis in Indiis orientalibus. - *22 maii 1913* 266

EPISTOLAE.

I. *Iucunda te.* - Ad Desideratum cardinalem Mercier, Mechliniensium archiepiscopum, occasione quinquagesimi a condito collegio S. Rumoldi anniversarii. - *3 maii 1913* 267

II. *Bononiam nuper.* - Ad Iulium card. Boschi, Ferrariensium archiepiscopum, Comaclensium episcopum, ceterosque archiepiscopos et episcopos Flaminiae regionis, Bononiae nuper congregatos. - *22 maii 1913* 268

III *Columbiae Episcoporum coetum.* - Ad R. P. D. Bernardum Herrera Restrepo, Bogotensium archiepiscopum, de eucharistico conventu Bogotae in Columbia proximo mense septembri celebrando. - *30 maii 1913* 269

IV *Adventantem sacerdotii tui.* - Ad R. P. D. Iacobum Cardona y Tur, episcopum tit. Sionensem, quinquagesimo sacerdotii eius anniversario nuper expleto. - *25 maii 1913* 270

SUPREMA S. CONGR. S. OFFICII.

SECTIO DE INDULGENTIIS.

Decretum. - S. Vincentii Ferreri preces ad sanctum vitae mortalis exitum a Deo implorandum indulgentia CCC dierum ditantur. - *5 iunii 1913* 271

S. CONGR. CONSISTORIALIS.

Verapolitana. - Dubia circa iuramentum antimodernisticum. - *20 iunii 1913* . . . 272

S. CONGR. DE PROPAGANDA FIDE.

I. *Decretum.* - Nova praefectura apostolica de Betafo in Madagascarensi insula erigitur. - *15 maii 1913* 273

II. *Decretum.* - Immutatur nomen vicariatuum apostolicorum in insula Madagascar exsistentium. - *20 maii 1913* 274

PAG.

III. *Decretum.* - Arcipelagus de Spitzberg vicariatui apostolico Norvegiensi adnectitur. - *1 iunii 1913.* 275

IV. Nominationes episcoporum 276

V. Nominatio praefecti apostolici 276

S. CONGR. INDICIS.

I. Decretum quo quaedam prohibentur opera. - *17 iunii 1913* 276

II. Subiectionis declaratio 277

S. CONGR. RITUUM.

I. Decretum adprobationis novae editionis Martyrologii romani. - *23 aprilis 1913* . 278

II. Decretum de mutationibus in Breviario Romano faciendis ad normam constitutionis apostolicae «Divino afflatu». - *11 iun. 1913* 278

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA.

Declaratio circa Iubilaeum. - *6 iunii 1913* . 279

S. ROMANA ROTA.

Treviren. - Diffamationis. - *15 maii 1913* . 280

SECRETARIA STATUS.

EPISTOLAE.

I. Ad Paulinum Petrum card. Andrieu, Burdigalensium archiepiscopum, ob eius declarationem contra «Le bulletin de la semaine». - *21 aprilis 1913* 289

II. Ad R. D. can. Lahitton, qui alteram operis sui «Vocation sacerdotale» editionem beatissimo Patri, pignus devotionis, obtulit. - *7 iunii 1913* 290

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA.

I. De auctore, de tempore compositionis et de historica veritate libri Actuum Apostolorum 291

II. De auctore, de integritate et de compositionis tempore epistolarum pastoralium Pauli apostoli. - *12 iunii 1912* 292

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti. *Congregazione antipreparatoria* 294

II. Segreteria di Stato. *Nomine, onorificenze* 294

Annus V. - Vol. V. Die 26 Iunii 1913. Num. 10.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE APOSTOLICAE.

I.

PRAEFECTURA APOSTOLICA RAJPUTANENSIS IN INDIIS ORIENTALIBUS ERIGITUR IN DIOECESIM, A CIVITATE « AIMER » AIMERENSEM APPELLANDAM.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Mandatum illud quod Salvator noster dedit Apostolis suis dicens « Euntes docete omnes gentes » adigit Nos, ut ea sedulo studio praestemus quae ad catholicae Fidei propagationem et incrementum magis opportuna videantur. Iam inde ab anno MDCCCLXXXXII per apostolicae Sedis decretum, in Indiis Orientalibus, atque in provincia ecclesiastica Agraënsi, apostolica praefectura Rajputanensis, pro spirituali bono fidelium regionis illius erecta fuit, et fratribus Minoribus ordinis S. Francisci Asisiensis Capulatis in administrationem tradita. Nunc autem cum, inspecto felici iam habito in ipsa praefectura religionis progressu, in spem maioris futuri incrementi expedire visum sit ut eadem praefectura in dioecesim erigatur; Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardd. negotiis Propagandae Fidei praepositis haec quae infrascripta sunt decernimus, statuimus, ac mandamus. Itaque Motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi perpetuumque in modum, praefecturam apostolicam Rajputanensem in dioecesim erigimus, cum iisdem limitibus quibus vetus praefectura continebatur. Novae autem dioecesis residentiam in

civitate Aimer constituimus; atque exinde volumus ut eadem a civitate, novae huic dioecesi, Aimerensi nomen sit. Tandem statuimus ut ipsa dioecesis sub dependentia sit eiusdem Agraënsis Metropolitani. Decernentes praesentes Litteras firmas validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri, atque obtinere; illisque ad quos pertinent, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque et inane fieri si secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Nostra et Cancellariae apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus apostolicis, etiam speciali atque individua mentione ac derogatione dignis, ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die XXII maii MDCCCCXIII, Pontificatus Nostri anno decimo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

ERECTIO PROVINCIAE ECCLESIASTICAE SIMLENSIS IN INDIIS ORIENTALIBUS.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Quae Catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene prospere ac feliciter eveniant, ea ut mature praestemus, Nos admonet supremi Apostolatus munus, quo in terris, licet immeriti, fungimur. Iamvero Nos ad incrementum religionis et maius animarum bonum in Indiis Orientalibus procurandum, novam in amplissima illa regione archidioecesim Simlensem anno MDCCCCX ereximus; designationem vero Sedium ipsi Suffraganearum differendam censuimus. Cum autem nunc expedire videatur ut nova ibidem ecclesiastica provincia erigatur, Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardd. negotiis Propagandae Fidei praepositis, opportunas archidioecesi Simlensi Suffraganeas Sedes adsignare censemus. Quae quum ita sint, Motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, perpetuumque in modum, novam in Indiis Orientalibus provinciam ecclesiasticam constituimus; eandemque constare volumus ex archidioecesi Simlensi metro-

politana, eique Suffraganeis dioecesi Lahorensi, et apostolica praefectura de Kafiristan et Cashmiren. Haec vero statuimus decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari. Sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Constitutionibus et Sanctionibus apostolicis caeterisque in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die XXII maii MDCCCCXIII, Pontificatus Nostri anno decimo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

EPISTOLAE.

I.

AD DESIDERATUM CARD. MERCIER, MECHLINIENSIUM ARCHIEPISCOPUM, OCCASIONE QUINQUAGESIMI A CONDITO COLLEGIO S. RUMOLDI ANNIVERSARII.

Dilecte Fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Iucunda te scito attulisse cum nuntiasti fervere istic coniuncta recentiorum ac veterum alumnorum studia, ut quinquagesimum celebrent anniversarium a condito Collegio S. Rumoldi. Testari enim studia eiusmodi visa Nobis sunt, quam libenter alumni iidem recolant exactam ibidem sancte naviterque adolescentiam, quam gratis teneant animis acceptae disciplinae beneficia. Et iure admodum tenent. Si enim omnes qui in eodem instituto versati diligenter sunt, ingenii, apud suos, florent virtutisque opinione: si bene plures ex illis ad altiora vocati, consilio, prudentia, doctrina, actuosa caritate, perutilem Ecclesiae ac civitati navarunt, navant operam, id ab iis acceptum potissimum referant oportet qui eos adolescentes bonitatem, disciplinam et scientiam docuerunt et ad omne officii munus apte conformarunt. Quod profecto qui consideret, plane videbit quantas rei publicae afferat utilitates disciplina scholaris quam relligio penitus informet ac dominetur, et quam frugifere ea impertiatur Ecclesia adiutrice et comite. Sit igitur felix, sit faustus sollemnium, quae apparantur, exitus, et ad augendum Collegii nomen, ad ampliorem eius

fortunam, conferant quam maxime. Ad Nos quod attinet, haud parum profecto in idem contulisse putamus cum te, dilecte Fili Noster, alias Collegii ipsius alumnum, ad archiepiscopalem istam Sedem eveximus sacraeque honestavimus Purpurae honore. Spem sane id iniicit fore ut, te auspice, Collegium S. Rumoldi laetiora in dies capiat incrementa. Quod ut Deo bene iuvante fiat, testem benevolentiae Nostrae ac caelestium adiumentorum conciliatricem, apostolicam benedictionem tibi, dilecte Fili Noster, virorum coetui sollemnibus disponendis, Collegii moderatoribus ac doctoribus, alumnis denique universis, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die III maii MCMXIII, Pontificatus Nostri anno decimo.

PIUS PP. X.

II.

AD IULIUM CARD. BOSCHI, FERRARIENSIUM ARCHIEPISCOPUM, COMACLENSIUM EPISCOPUM, CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS FLAMINIAE REGIONIS, BONONIAE NUPER CONGREGATOS.

Dilecte Fili Noster ac venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Bononiam nuper congressi litteras ad Nos dedistis amoris obsequiique plenas. Amavimus, dilecte Fili Noster ac venerabiles Fratres, pietatis in Nos vestrae significationem, et vota pergrata habuimus quae superioribus diebus pro bona valetudine Nostra nuncupastis. Faxit Deus, ut quod Nobis benignus prorogat aetatis spatium, id omne conferamus in Ecclesiae utilitatem. Haec vota Nostra: haec una, nimirum Ecclesiae, Nos sollicitat causa.

Quae vertuntur, quaeque commemoratis Catholicorum sollemnia ob datam, sexdecim abhinc saeculis, Ecclesiae pacem, valde velimus ita peragantur ubique ut ad Ecclesiae ipsius sinum filios admoveant universos, efficiantque in eius tuendis fovendis iuribus alacriores. Huc sane ea spectare, hoc Nos velle iam alias ediximus: eodemque consilio Ecclesiae thesauros toto hoc piaculari anno latius universis patere voluimus. Et utinam maternam Ecclesiae vocem excipiant omnes et ad emendatricem, ad quam invitat, poenitentiam oblatae indulgentiae abundantia perducat!

Auspex divinarum gratiarum Nostraeque testis benevolentiae apostolica sit benedictio, quam vobis, dilecte Fili Noster ac venerabi-

les Fratres, et cuiusque vestrum gregi peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXII maii MCMXIII, Pontificatus Nostri anno decimo.

PIUS PP. X.

III.

AD R. P. D. BERNARDUM HERRERA RESTREPO, BOGOTENSIUM ARCHIEPISCOPUM, DE EUCHARISTICO CONVENTU BOGOTAE IN COLUMBIA PROXIMO MENSE SEPTEMBRI CELEBRANDO.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Columbiae Episcoporum coetum decrevisse nuntias Eucharisticum conventum, in urbe ista Reipublicae principe, proximo septembri habendum, et simul Pastorum, simul fidelium in eo iam studia calescere ut maximo, quo fieri potest, splendore celebretur. Id Nos quo animo acceperimus facile coniicies, venerabilis Frater, ex desiderio quo, uti nosti, incendimur ut ad amorem atque obsequium in Sacramentum augustum Catholicorum renoventur animi. Revirescere enim in populis christianarum cultum virtutum neutiquam visum Nobis sperandum, nisi Christi caritas in omnibus augeatur latiusque ea manent christianae vitae subsidia quorum Eucharistia fons est et caput. Quare huc potissimum spectare velimus Columbiae Episcoporum consilia, qua nimirum ratione, diligentiori Eucharistiae cultui usuique frequentiori promovendo fovendoque satius provideatur. Haec tibi, venerabilis Frater, haec ceteris Columbiae Episcopis commendata in primis volumus: quos tamen probe scimus commendatione hac Nostra minime egere: ita eos gregis, ita officii agnoscimus studiosos.

Quo vero uberiorem spem Columbiano populo eucharistica haec sollemnia praeluceant, admotis annuentes precibus, facultatem facimus ut conventus tempore sacrosanctum Eucharistiae sacramentum in triduum diu noctuque in Bogotensi Basilica publicae fidelium venerationi exponatur, tum etiam ut Missae privatae horis antelucanis vel, si opus fuerit, a prima hora post mediam noctem celebrari incipiant. Ne quid vero desit quod communibus sit in votis et ad conventus splendorem conferat, tibi, venerabilis Frater, vel alii Episcopo a te designando, potestatem libenter tribuimus ultimo congressionis die Papalem Benedictionem sollemniter populo impertiendi cum indulgentia plenaria, iis lucranda qui, admissis rite expiatis, Sacra de altari libaverint precesque

ad mentem Nostram Deo adhibuerint. Et haec sint Nostrae in Columbiae Catholicos caritatis testimonia.

Auspex demum divinarum gratiarum apostolica sit benedictio, quam tibi, venerabilis Frater, ceteris Columbiae Episcopis, Catholicis universis in primisque virorum ac feminarum coetui qui conventui disponendo adlaborat, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXX maii MCMXIII, Pontificatus Nostri anno decimo.

PIUS PP. X.

IV.

AD R. P. D. IACOBUM CARDONA Y TUR, EPISCOPUM TIT. SIONENSEM, QUINQUAGESIMO SACERDOTII EIUS ANNIVERSARIO NUPER EXPLETO.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Adventantem sacerdotii tui natalem quinquagesimum iam Nos paterna complexi sumus caritate cum tibi exoptanti fecimus facultatem impertiendi populo Papalem Benedictionem statutis celebritatis diebus.

Novam benevolentiae significationem libet hodie hisce addere litteris, quas tibi nuncias esse volumus cum gratulationum, tum votorum quibus te, venerabilis Frater, gaudia iterantem initi sacerdotii ex animo prosequimur. Is adsit tibi cui tot annos deservisti, Idemque novas tibi tribuat benignus annorum accessiones, ita sane ut auctas benemerendi opportunitates spes excipiat uberioris praemii in aeterna vita mansuri abundeque afferat quo laeteris in exacti sacerdotii recordatione ac memoria.

Quod ut e sententia cedat, caelestium tibi adiumentorum vim precamur eorumdemque auspicem apostolicam benedictionem, dilectionis Nostrae testem, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXV maii MCMXIII, Pontificatus Nostri anno decimo.

PIUS PP. X.

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

(Sectio de Indulgentiis)

DECRETUM.

S. VINCENTII FERRERI PRECES AD SANCTUM VITAE MORTALIS EXITUM A DEO IMPLORANDUM INDULGENTIA CCC DIERUM DITANTUR.

Die 5 iunii 1913.

Ssmus D. N. D. Pius div. prov. Pp. X, in audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, benigne concedere dignatus est, ut christifideles, infra relatas preces, a S. Vincentio Ferreri compositas ad sanctum vitae mortalis exitum a Deo implorandum, corde saltem contrito, recitantes, Indulgentiam trecentorum dierum semel in die lucrari valeant, quam, si malint, animabus etiam in Purgatorio degentibus applicare queant. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

M. Card. Rampolla.

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

PRECES.

Miserere mei, Deus: et exaudi orationem meam (*Ps. IV*, v. 1).

Miserere mei, Domine, quoniam infirmus sum: sana me, Domine, quoniam conturbata sunt ossa mea (*Ps. VI*, v. 2).

Miserere mei, Domine: vide humilitatem meam de inimicis meis (*Ps. IX*, v. 13).

Miserere mei, Deus, quoniam tribulor: conturbatus est in ira oculus meus et venter meus (*Ps. XXX*, v. 9).

Miserere mei, Deus: secundum magnam misericordiam tuam (*Ps. L*, v. 1).

Miserere mei, Deus: quoniam conculcavit me homo: tota die impugnans tribulavit me (*Ps. LV*, v. 1).

Miserere mei, Deus, miserere mei: quoniam in te confidit anima mea (*Ps. LVI*, v. 1).

Miserere mei, Domine, quoniam ad te clamavi tota die: laetifica animam servi tui, quoniam ad te, Domine, animam meam levavi (*Ps. LXXXV*, v. 3).

Miserere nostri, Domine, miserere nostri: quia multum repleti sumus despectione (*Ps. CXXII*, v. 4).

Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto: Sicut erat in principio, et nunc, et semper, et in saecula saeculorum. Amen.

OREMUS.

Domine Iesu Christe, qui neminem vis perire, et cui numquam sine spe misericordiae supplicatur, nam tu dixisti ore sancto tuo et benedicto, *omnia quaecumque petieritis in nomine meo, fient vobis;* peto a te, Domine, propter nomen sanctum tuum, ut in articulo mortis meae des mihi integritatem sensus cum loquela, vehementem contritionem de peccatis meis, veram fidem, spem ordinatam, caritatem perfectam, ut tibi puro corde dicere valeam: In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum; redemisti me, Deus veritatis, qui es benedictus in saecula saeculorum. Amen.

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

VERAPOLITANA.

DUBIA CIRCA IURAMENTUM ANTIMODERNISTICUM.

Ordinarius Verapolitanus ad oras Malabaricas in Asia ultimis temporibus ad hanc sacram Congregationem Consistorialem sequentia dubia circa iuramentum antimodernisticum proposuit, nempe:

I. An Ordinarius in casu concedere possit sacerdotibus extradioecesanis latini ritus, a suis Ordinariis pro sua respectiva dioecesi iam adprobatis, facultatem audiendi confessiones sive pro una alterave vice sive ad aliquod plus minusve longum temporis spatium, quin cogatur ab eis denuo excipere iusiurandum praescriptum in Motu Proprio *Sacrorum Antistitum* contra modernistarum errores;

II. An idem possit Ordinarius, si agatur de sacerdotibus ritus syromalabarici, qui, etiamsi in suo ritu adprobati fuerint ad confessiones, numquam tamen dictum iusiurandum praestiterunt.

Porro re mature considerata, Emi huius sacrae Congregationis Patres in plenario conventu diei 10 aprilis 1913 ad proposita dubia responderunt: Ad I *affirmative;* ad II, *si agatur de facultate concedenda per modum actus transeuntis, affirmative; aliter, negative.*

Ssmus autem D. N. Papa in audientia diei 2 maii 1913 resolutionem Emorum Patrum ratam habere et confirmare dignatus est publicique iuris fieri iussit.

Romae, ex aedibus sacrae Congregationis Consistorialis, die 20 iunii 1913.

C. Card. De Lai, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Ioannes Baptista Rosa, *Substitutus.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I.

DECRETUM.

NOVA PRAEFECTURA APOSTOLICA DE BETAFO IN MADAGASCARENSI INSULA ERIGITUR.

Quo christiani nominis propagationi aeternaeque saluti fidelium Madagascarensi in insula aptius prospiceretur, opportunum visum est a vicariatu apostolico de Madagascar centrali partem territorii seiungere, atque in apostolicam praefecturam erigere. Quapropter Emi Patres huius S. Consilii Fidei Propagandae, in plenario coetu habito die 10 martii vertentis anni, praefecturam apostolicam, de Betafo nuncupandam, in territorio a praedicto vicariatu Madagascar centralis separando erigendam censuerunt, sequentibus statutis limitibus, nempe, ad septentrionem gradu XIX latitudinis australis a mare Mozambiquensi ad fines provinciae civilis de Itasy orientem versus, dein limitibus meridionalibus eiusdem provinciae usque ad flumen Kitsamby, exinde finibus septentrionalibus et orientalibus districtus civilis de Faratsiho ad altitudinem urbis eiusdem nominis, ex qua linea ducitur usque ad fines occidentales provinciae civilis de Yatomandri; ad orientem praedictis finibus provinciae civilis de Yatomandri usque ad XX gradum latitudinis; ad meri-

diem vicariatu apostolico de Fianarantsoa; ad occidentem mare Mozambiquensi a XIX ad XX gradum latitudinis. Novam autem praefecturam apostolicam de Betafo curis Missionariorum a Salette nuncupatorum concredendam esse iidem Patres statuerunt.

Facta autem relatione hac super re Ssmo D. N. Pio div. prov. PP. X in audientia diei 7 vertentis maii, eadem Sanctitas Sua sententiam Emorum Patrum in omnibus ratam habuit atque confirmavit, praesensque ad id Decretum confici iussit.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 15 maii, anno 1913.

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

C. Laurenti, *Secretarius.*

II.

DECRETUM.

IMMUTATUR NOMEN VICARIATUUM APOSTOLICORUM IN INSULA MADAGASCAR EXSISTENTIUM.

Cum in generalibus comitiis habitis die 10 martii vertentis anni Emi Patres huius S. Consilii Fidei Propagandae novum vicariatum apostolicum de Fianarantsoa nuncupatum atque praefecturam apostolicam de Betafo dictam in insula Madagascar erexissent, quo melius distinguantur propriis appellationibus alii vicariatus apostolici in eadem insula praeexsistentes, opportunum visum est eosdem nominibus urbium residentialium singulorum vicariorum apostolicorum in posterum appellare. Quapropter iidem Emi Patres statuerunt, vicariatum apostolicum Madagascarensem septentrionalem deinceps appellandum esse vicariatum apostolicum de Diego Suarez; vicariatum apostolicum Madagascarensem centralem, de Tananarive; denique vicariatum apostolicum Madagascarensem meridionalem, de Fort-Dauphin. Facta autem relatione hac super re Ssmo D. N. Pio div. prov. PP. X in audientia diei 7 vertentis maii, eadem Sanctitas Sua sententiam Emorum Patrum ratam habuit et confirmavit, atque praesens ad id Decretum fieri iussit.

Datum Romae ex aedibus sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 20 maii, anno 1913.

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

C. Laurenti, *Secretarius*

III.

DECRETUM.

ARCIPELAGUS DE SPITZBERG VICARIATUI APOSTOLICO NORVEGIENSI ADNECTITUR.

Septentrionum insulas, quae arcipelagum vulgo de Spitzberg nuncupatum efformant, quaeque anteactis temporibus aut inhabitatae erant, vel etiam inhabitabiles censebantur, novissimis hisce annis quamplures undique, praecipue ex Russia, Dania, Suecia, maxime vero ex Norvegia, sive itinerum aut piscatus seu venationis desiderio, sive magis mineralium quae passim in insularum illarum visceribus inveniuntur negotiatione compulsi, iugiter frequentare coeperunt, quinimo haud pauci in eodem Arcipelago stabile sibi suisque familiis domicilium constabilierunt. Quo itaque Catholicorum illuc advenientium, vel illic degentium spiritualibus necessitatibus aliqua ratione provideretur, quoque Evangelii christiani praeconium in illis etiam tam dissitis regionibus omnibus praedicaretur, eminentissimi Patres huius S. Consilii a christiano Nomine Propagando, in generalibus comitiis die 26 p. e. mensis maii habitis, quae de illarum regionum tam spiritualibus quam politicis et oeconomicis conditionibus huic S. Congregationi per R. P. D. Ioannem Baptistam Fallize, vicarium apostolicum Norvegiensem, nuper relata fuerunt, rite in examen suscipere dignati sunt. Rebus itaque omnibus mature perpensis, attentisque votis a laudato vicario apostolico Norvegiensi, nec non a R. P. D. Alberto Bitter, vicario apostolico Suaeciae, huic eidem S. Congregationi panditis, unanimiter censuerunt: Arcipelagum vulgo de Spitzberg nuncupatum vicariatui apostolico Norvegiensi esse adnectendum, quasi partem integralem unius eiusdemque vicariatus, qui deinceps appellandus erit Vicariatus apostolicus Norvegiensis et de Spitzberg. Quam eminentissimorum Patrum sententiam in audientia diei 26 eiusdem mensis ab infrascripto S. huius Congregationis Secretario Ssmo D. N. Pio div. prov. PP. X relatam, eadem Sanctitas Sua in omnibus benigne adprobare et confirmare dignata est, ac praesens super re Decretum expediri mandavit.

Datum Romae ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 1 iunii, anno Domini 1913.

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

C. Laurenti, *Secretarius.*

IV.

NOMINATIONES EPISCOPORUM.

Brevibus apostolicis nominati sunt:

22 maii 1913. — *Primus episcopus novae dioecesis Aimerensis in Indiis Orientalibus,* R. P. Fortunatus a Turone, in saeculo Henricus Caumont, sacerdos ordinis Minorum Capulatorum.

2 iunii. — *Episcopus tit. ecclesiae Gerrhensis et vicarius apostolicus Laosiensis,* R. P. Constans Ioannes Baptista Prodhomme, alumnus seminarii Parisiensis pro missionibus ad exteros.

3 iunii. — *Episcopus tit. ecclesiae Jonopolitanae,* R. P. D. Henricus Doulcet, translatus ab ecclesia Nicopolitana.

V.

NOMINATIO PRAEFECTI APOSTOLICI.

Decreto sacrae Congregationis de Propaganda Fide nominatus est:

30 maii 1913. — *Praefectus apostolicus de Bar-el Gazal in Africa centrali,* R. D. Antonius Stoppani, ex instituto Veronensi Filiorum sacratissimi Cordis Iesu.

S. CONGREGATIO INDICIS

I.

DECRETUM.

Feria II, die 16 iunii 1913.

Sacra Congregatio eminentissimorum ac reverendissimorum sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a sanctissimo Domino nostro Pio Pp. X sanctaque Sede apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi ac permissioni in universa christiana republica praepositorum et delegatorum, habita in palatio

apostolico Vaticano die 16 iunii 1913, damnavit et damnat, proscripsit proscribitque, atque in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur opera:

Luigi Renzetti, *Lotte umane; romanzo di vita russa.* Roma, 1911.

Sebastian Merkle, *Vergangenheit und Gegenwart der katholisch-theologischen Fakultäten* (« *Akademische Rundschau* », Leipzig, oct. et nov. 1912).

L. Laberthonnière, *Sur le chemin du catholicisme.* Paris, 1913.

— *Le témoignage des martyrs.* Ibid., 1912.

Stéphen Coubé, *Ames juives.* Paris, s. a.

M. D. Petre, *Autobiography and life of George Tyrrell.* London, 1912.

H. A. van Dalsum, *Er is geene tegenstelling tuschen de beginselen van de fransche Revolutie en die van het Evangelie.* 'S-Gravenhage, 1912.

Itaque nemo cuiuscumque gradus et conditionis praedicta opera damnata atque proscripta, quocumque loco et quocumque idiomate, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Quibus sanctissimo Domino nostro Pio Pp. X per me infrascriptum Secretarium relatis, Sanctitas Sua Decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem, etc.

Datum Romae, die 17 iunii 1913.

Fr. Card. Della Volpe, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Thomas Esser, O. P., *Secretarius.*

II.

Henricus Brémond Decreto huius S. Congregationis, quo liber ab eo conscriptus notatus et in Indicem librorum prohibitorum insertus est, laudabiliter se subiecit.

In quorum fidem, etc.

Thomas Esser, O. P., *Secretarius.*

S. CONGREGATIO RITUUM

I.

DECRETUM

ADPROBATIONIS NOVAE EDITIONIS MARTYROLOGII ROMANI.

Praesentem Martyrologii Romani editionem Vaticanam, a sacra Rituum Congregatione revisam et recognitam, sanctissimus Dominus noster Pius Papa X suprema auctoritate Sua adprobavit atque typicam declaravit; statuitque, ut novae eiusdem Martyrologii editiones huic in omnibus sint conformes. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 23 aprilis 1913.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien, *Secretarius.*

II.

DECRETUM

DE MUTATIONIBUS IN BREVIARIO ROMANO FACIENDIS AD NORMAM CONSTITUTIONIS APOSTOLICAE « DIVINO AFFLATU ».

Per Decretum S. R. C. *Urbis et Orbis* die 23 ianuarii 1912 iniunctum fuit, ut Breviariis et Missalibus Romanis iam editis et apud typographos adhuc exsistentibus adiiceretur fasciculus, iuxta prototypum vaticanum adprobatus, cui titulus « Mutationes in Breviario et Missali Romano faciendae, etc. », ne utriusque textus liturgici exemplaria iam impressa inutilia evaderent. Quum vero sacra eadem Congregatio ceteras omnes mutationes, ad normam Constitutionis Apostolicae *Divino afflatu* et Decretorum, tum Breviarium tum Missale Romanum concernentes una cum praedictis iam evulgatis, non solum ad modum appendicis, sed suis locis respective adiungendas et inserendas censuerit; interim, praehabito specialis Commissionis liturgicae suffragio, has mutationes, Breviarium tantum respicientes, distincte et ordinate dispositas atque

collectas, sanctissimi Domini nostri Pii Papae X supremae sanctioni demisse subiecit. Sanctitas porro Sua, referente infrascripto Cardinali sacrae Rituum Congregationi Praefecto, easdem mutationes, prouti in novo exstant prototypo, ratas habere et adprobare dignata est, simulque mandavit, ut ipsae, in futuris Breviarii Romani editionibus suis respectivis locis aptatae, rite inserantur. Attamen eadem Sanctitas Sua benigne indulsit, ut Breviarii Romani editiones hucusque impressae adhuc acquiri et adhiberi licite valeant; dummodo utentes observent normas pro Horis canonicis persolvendis in Constitutione *Divino afflatu* aliisque Apostolicae Sedis dispositionibus praescriptas. Contrariis non obstantibus quibuscunque.

Die 11 iunii 1913.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

DECLARATIO CIRCA IUBILAEUM.

Proposita nuper est huic sacrae Poenitentiariae quaestio: « An Iubi-« laeum indictum litteris apostolicis *Magni faustique eventus,* datis die « 8 martii huius anni, pluries acquiri possit, si iniuncta opera repe-« tantur ».

Re mature perpensa, eadem sacra Poenitentiaria, de mandato Ssmi D. N. Pii Papae X, ad quaesitum propositum respondendum esse decrevit, prout alias, occasione praecedentium iubilaeorum, declaratum est, nempe:

Praedictum Iubilaeum, quoad plenariam indulgentiam, bis aut pluries acquiri posse, iniuncta opera bis aut pluries iterando; semel vero, idest prima tantum vice, quoad ceteros favores, nempe absolutiones a censuris et a casibus reservatis, commutationes aut dispensationes.

Datum Romae in sacra Poenitentiaria, die 6 iunii 1913.

S. Card. Vannutelli, *Maior Poenitentiarius.*

I. Palica, *S. P. Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

TREVIREN.

DIFFAMATIONIS.

Pio Papa X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno decimo, die 15 maii anni 1913, RR. PP. DD. Seraphinus Many, Ponens, *Franciscus Heiner et Ioannes Prior, Auditores de turno in causa* Treviren. - Diffamationis, *inter Dñum* Neuerburg, *directorem ephemeridis « Petrus Blätter », repraesentatum per procuratorem Angelum d'Alessandri, advocatum, et Rev.* Froberger, *repraesentatum per procuratorem Vincentium Sacconi, advocatum, in gradu appellationis a dicto Dño Neuerburg interpositae contra sententiam Rmae Curiae Trevirensis, sequentem tulerunt sententiam.*

In ephemeride Trevirensi, cuius titulus est « Petrus Blätter », scriptor retulit, aut potius ex alia ephemeride exscripsit, contra Rev. sacerdotem Froberger, quaedam verba quae huic visa sunt iniuriosa seu diffamatoria, quia traduci videbatur uti modernista vel semi-modernista; unde hic sacerdos contra ephemeridem Trevirensem querelam movit in Curia Trevirensi, petens ut ephemeris cogeretur ad retractationem iniuriae, et, si iudex aliquam poenam seu mulctam opportunam putavisset, ut haec applicaretur piis operibus. Revera iudex Trevirensis, omissa instructione processus, quia putabat agi de re notoria, sententiam tulit, qua iussit ut ephemeris iniuriam retractaret, eamque plectit mulcta centum marcorum, piis dioecesis operibus applicanda. Quae sententia valde displicuit scriptoribus ephemeridis, qui ideo ab illa appellarunt ad S. Rotam, mota etiam contra eam sententiam querela nullitatis; hinc, in H. S. O., tria dubia concordata, ut sequitur:

I. *An constet de nullitate sententiae Curiae Trevirensis.*

II. *An constet de diffamatione in casu.*

III. *Et quatenus affirmative ad II, quomodo providendum in casu.*

Occurrit ergo primum dubium: *An constet de nullitate sententiae Trevirensis.* Cui dubio Domini respondendum censuerunt: *Affirmative.*

Ut totum hoc intelligatur, dicendum est in S. Rota non admitti nisi tres nullitates, scilicet ex defectu iurisdictionis (sive competentiae), man-

dati, citationis. Primus qui tulerit hanc legem pro S. Rota, est Pius IV, Const. *In throno iustitiae*, 27 dec. 1561, § 13, ubi loquens de S. Rota, dicit: « Deinceps, etiam in causis pendentibus, non attendantur aliquae « nullitates, praeterquam ex defectu iurisdictionis, citationis, vel man- « dati, nisi causa nullitatis specialiter ante datam praesentium com- « missa reperiretur ». Hanc legem renovavit Paulus V, Const. *Universi agri* (de reformatione omnium tribunalium Urbis), 1 martii 1612, § 5, *De Auditorio Rotae*, n. 19, his verbis e Bulla Piana desumptis: « Non « attendantur praeterea aliquae nullitates in causis, praeterquam ex « defectu iurisdictionis, citationis, vel mandati ». Sacram autem Rotam his praeceptis inhaesisse testantur Collectiones eius decisionum; adeantur v. g., in Collectione Recentiorum dec. 36, n. 2, P. 10; dec. 416, n. 17, P. 16; dec. 89, n. 1, P. 18, T. 1; dec. 499, n. 1, P. 18, T. 2; dec. 237, n. 28, P. 19, T. 1. Quod etiam asserit de Luca, *De iudiciis*, disc. 38, n. 22 (cf. etiam ibid., disc. 31, n. 43): quem usum valde laudat doctissimus ille canonista.

Porro nullus unquam Pontifex hanc legem et relativum S. Rotae usum suppressit; imo Clemens XIII omnes usus, stylum, et facultates S. Rotae, in quantum necesse erat, confirmavit, hisque de novo apostolicae firmitatis robur adiecit, in sua Const. *Ex parte*, diei 30 septembris 1760, § 6 et in alia Const. *Etsi iustitiae*, 6 kal. augusti 1762, § 5. Et pariter Pius VII, in Motu Proprio diei 6 iulii anni 1816, § 47, omnes eiusmodi usus S. Rotae confirmavit his verbis: « Il Tribunale della Rota... « continuerà a procedere, nei suoi giudizi, cogli stessi metodi e colla « stessa forma, con cui ha proceduto in passato e procede presente- « mente, tanto nelle cause profane, quanto nelle ecclesiastiche, e tanto « in quelle dello Stato, che nelle estere ».

Gregorius quidem XVI, in suo *Regolamento legislativo e giudiziario*, diei 10 novembris anni 1835, tribus nullitatibus, de quibus supra, adiecit, pro tribunalibus Romanis, alias nullitates accidentales, trium dierum praescriptione perimendas (cf. §§ 778-780); sed cum iste codex vim non habuerit nisi pro Statu Pontificio, ut expresse cavet Gregorius in proëmio codicis, § *E volendo*, respicere nequit Rotam, qualis erat cum Pius IV et Paulus V praefatam legem tulerunt, et qualis restituta est a Pio X Const. *Sapienti consilio;* imo, cum a longo iam tempore de facto desierit Status Pontificius, cessavit etiam de facto dictus codex, et ideo, quoad nullitates, non remanet nisi praefatum ius generale, relativusque sacrae Rotae usus.

Constat ergo in S. Rota non admitti nisi tres nullitates ex defectu competentiae, mandati et citationis. Verum, quod accurate notandum est, hac lege a Pio IV inducta, dici nequit sublatas fuisse nullitates

substantiales, seu de iure naturae. Nam finis quem sibi proposuit Pius IV in hac lege ferenda, fuit ut breviores fierent lites, sublatis inutilibus dilationibus et impedimentis; quod sic clare dicit in proëmio suae Const. *In throno institiae:* « Ut universis nationibus ad Sedem apostolicam... « pro litium et controversiarum inter eos vigentium recurrentibus, longis « iudiciorum curriculis sublatis, ac minoribus quam fieri poterit dispen- « diis opportune consulatur »; et in § 1: « ... Nonnulla potius, pro litibus « abbreviandis, ac partium dispendiis evitandis vel saltem minuendis... « providenda censuimus »; signum ergo apertum est Pium IV non sustulisse nisi nullitates quae solemnitatem potius iudiciorum aut inutilem abundantiam probationum respiciebant, non vero eas quae de iure naturae sunt necessariae, ideoque substantiales dici possunt; alioquin Pius IV non tam solemnitates et superflua iudiciorum resecasset, quam ipsa iudicia destruxisset; iudicium enim, sine eo quod requirit eius natura, stare nequit. Unde est quod S. Rota, quae legem Pianam diligentissime observavit, non censuerit eo ipso suppressas fuisse nullitates substantiales; dicit enim, in dec. 499, n. 1-3, Recentiorum, P. 18, t. 2: « ... Praetermissa in primis nullitate sententiae, unica etiam respon- « sione, quod nullitates (in casu a partibus obiectae) non sint ex illis « tribus iurisdictionis, mandati et citationis, quae sunt insanabiles, iuxta « reformationem Pauli V et prius Pii IV,... ut conclusit Rota coram « Buratt., dec. 337, neque ex illis quae sunt de subslantia iudicii, ut ibi « adnotatur, etc. ». Clarum est ergo S. Rotam attendere, non solum tres supradictas nullitates, sed etiam alias quae sunt de substantia iudicii, seu substantiales.

Porro, ut ad *factum* accedamus, in iudicio Trevirensi adest nullitas substantialis, scilicet defectus omnimodus defensionum ex parte conventorum. Quod quomodo contingere potuerit, patet ex Actis. Cum enim ageretur de diffamatione orta ex quodam loco alicuius ephemeridis Trevirensis, iudex putavit rem esse notoriam, et ideo, secundum quod ius et auctores dicunt de notoriis et manifestis, praetermitti posse ordinem iudicialem. Unde, missa una et altera citatione (diebus 18 et 21 dec. anni 1911) ad « Redactionem » ephemeridis, conventos invitavit ad respondendum scripto aut viva voce, et statim determinavit diem 27 eiusdem mensis (scilicet sex tantum diebus post secundam citationem) pro ferenda sententia definitiva: quae reipsa hac die 27 prolata est, et statim notificata conventis. Verum in casu non agebatur de notorio iuridice sumpto. Non enim confundendum est factum quoddam publicum seu notorium cum delicto notorio ad iuris et sacrorum canonum sensum. In delicto

seu crimine distinguenda sunt duo elementa: factum sensibile, et eius qualitas criminosa; illud est eius substratum materiale; per hanc, quasi per eius rationem formalem, constituitur in ratione delicti aut criminis. Atqui, ut delictum possit dici notorium iuridice, seu ad effectum ut iudex praetermittere possit ordinem iudicialem, requiritur quidem ut factum sensibile sit in se ita publicum et notorium ut nulla possit tergiversatione celari, cap. *Quaesitum*, 10, *De cohabit. cler.;* cap. *Cum olim*, 24, *De verborum significationibus;* sed hoc non sufficit, et requiritur etiam, et praecipue, ut qualitas criminosa facti sit ita clara et evidens ut nulla exceptione excusari possit. Et est communis et certa inter doctores sententia. Ita enim docet Pirhing, in tit. *De accusationibus*, n. 104: « Debet « autem non solum ipsum factum esse notorium et evidens, v. g., Titium « hominem occidisse, sed etiam qualitates facti, ita ut nulla defensio vel « excusatio reo competat; fieri enim potest quod quis aliquem occidit ad « se defendendum, vel quia alias impune occidi potuit ». Et in tit. *De foro competenti*, n. 20, idem auctor pariter docet: « Praeterea notandum « est: ad hoc ut delictum alicuius notorium censeatur, non satis est « factum ipsum esse notorium secundum se, sive de eo publice constare, « v. g., quod Titius occiderit Caium, sed insuper requiritur, ut etiam « notoriae sint qualitates seu circumstantiae ipsius facti, ita ut ex iis « nulla defensio aut excusatio culpae competere possit reo, ut notat « Clarus, c. l. n. 3; Masc., c. l. n. 9; Tuschus, v. *Notorium*, concl. 3, n. 4; « v. g., Titius Caium occidit in foro publico, praesente populo, ita ut « factum negari non possit: hoc casu factum est quidem notorium « secundum se, non tamen quoad omnes circumstantias: fieri enim « potuit quod Titius Caium occideret ad necessariam sui defensionem, « aut subito calore iracundiae, vel quia mentis inops erat, vel quia Caius « alias impune occidi potuisset, et ideo excusationem praetendere potest, « ita ut nullo modo, vel saltem minus graviter deliquerit, proinde etiam « vel nullam poenam, vel saltem minus gravem meruerit ». Ita etiam Reiffenstuel, in tit. *De accusationibus*, n. 265: « Requiritur ut non tantum « constet de notorietate delicti, sed etiam de formalitate aut malitia « delicti; adeo ut non sufficiat notorie esse commissum homicidium, « sed insuper notorie constare debet, quod culpa vel dolo, et non cum « defensione inculpatae tutelae, aut casu fortuito, etc., commissum sit; « Clarus, § finali, q. 9, n. 3, dicens esse communem conclusionem ». Pariter Schmalzgrueber, in tit. *De accusationibus*, n. 15: « Debet noto- « rium esse factum, non tantum in se, sed etiam in ratione delicti; quia « nisi hoc modo notorium sit, locus erit tergiversationi et excusationi, « cui tamen locus esse non debet in delicto notorio: cap. *Tua nos*, 8,

« *De cohabitatione cler.* ». Ita etiam et in eisdem fere terminis Pichler, in eumdem tit. *De accusationibus,* n. 40. Quos sequuntur canonistae recentiores, v. g., Bouix, *De iudiciis eccl.,* P. II, sect. IV, subsecutio I, § 3; Lega, *De iudiciis,* t. IV, n. 119, edit. 1901, etc. Unde haec doctrina, fundata in cap. *Cum dilectis,* 15, *De purgatione canonica,* et in cit. cap. *Tua nos,* 8, *De cohabit. cler.* et communiter, imo universaliter apud doctores canonum recepta, in uso forensi omnino servari debet.

Porro, in casu nostro, notorium quidem erat factum sensibile, seu substratum materiale, scilicet scriptura quam ab ephemeride Basileensi mutuata est et iterum typis edidit ephemeris Trevirensis « Petrus Blätter »; verum non ita notoria est qualitas criminosa huius facti; nemo enim nescit, in iure nostro, aliquando licitum esse, imo obligatorium, manifestare delictum aut culpam alterius, v. g., quando interest reipublicae aut religionis, aut etiam ad avertendum grave damnum alicuius, uti communiter docent canonistae et theologi, v. g., Reiffenstuel, in tit. *De iniuriis et damno dato,* n. 18; Pichler, in eumd. tit. n. 7; D'Annibale, *Summula,* t. 2, § 260, edit. 3, etc. Et revera, in discussione huius causae in H. S. O., plura ad suam defensionem scripsit pars conventa. Non agebatur ergo de delicto iuridice notorio, et ideo a iudice Trevirensi servari debuit ordo iudiciarius, id est, ante omnia, locus dari debuit defensionibus, electioni defensoris, exhibitioni documentorum, productioni testium, etc.; quae cum omnia praetermissa fuerint, certo certius adest in iudicio Trevirensi nullitas substantialis, cum, extra casus iuridice notorios, ipsum ius naturale dictet non posse partem inauditam damnari. Quod adeo verum est ut, in iudiciis summariis, in quibus id solum servatur quod de iure naturae est, legislator canonicus voluerit apertum locum esse defensionibus; in Clementina enim *Saepe contingit,* 2, *De verborum significationibus,* in qua Clemens V ordinat quidquid refertur ad praefata iudicia summaria, praecipit ut iudex lites faciat, in quantum potest, breviores, his additis verbis: « Non sic tamen iudex litem abbre-« viet, quin probationes necessariae et defensiones legitimae admit-« tantur ». Quod cum neglectum fuerit in sententia Trevirensi, dicendum est eam nullitate substantiali laborare.

Addendum est sententiam Trevirensem alia etiam nullitate laborare, scilicet ex capite citationis. Dictum est enim supra, in H. S. O. ex praecepto Romanorum Pontificum, negligi nullitates accidentales quae in processibus et sententiis occurrunt, sed admitti tres nullitates, nimirum ex defectu iurisdictionis, mandati et citationis. Porro revera sententia Trevirensis incidit in nullitatem ex defectu citationis. Ut enim valida et iuridica sit citatio, plura requiruntur, et praecipue ut in citatione expri-

matur nomen personae citandae, ita ut haec persona sit omnino determinata. De quo audiendus est Reiffenstuel, in tit. *De oblatione libelli*, n. 57: « Requiritur ut in citatorio nomen et cognomen rei seu citandi « diserte exprimatur, c. *Significante*, 34, et c. *Significavit*, 36, *De rescriptis*, « et c. *Cum in multis*, eodem in VI. Et merito, partim ut citandus cognoscat quod citatio ipsum concernat, simulque contra eum contumacem « exsecutio fieri valeat, partim ut fraudibus, ceteroquin facile suborituris, « aditus praecludatur, et actor amplius variare non possit. Quod si vero « communitas aliqua vel civitas aut collegium citari debeat, tunc sufficit « generalis citatio, v. g., citando consules et senatores illius civitatis, aut « abbatem et priorem talis monasterii: siquidem huiusmodi nomina « collectiva certum corpus repraesentant, illudque totum determinant ». Similia habentur apud Scaccia, *De iudiciis*, lib. 1, cap. 32, n. 11; Pichler, in tit. *De oblatione libelli*, n. 18; Schmalzgrueber, in eumd. tit. n. 20, ad 5 et 7. Unde, si citanda sit persona privata, citari debet proprio nomine; si autem citanda sit persona moralis, quae ius habeat standi in iudicio, vel saltem quae sit vere subiectum iurium et onerum, sufficit citatio generalis, scilicet citando administratores aut directores.

Notandum tamen est, ubi agitur de persona privata, contingere posse ut nomen eius iudici sit ignotum; tunc sufficit, in schedula citationis hanc personam designare huiusmodi qualitate aut officio, quae non possint convenire nisi illi soli, et ita personam citandam perfecte determinent. Quod iam vigebat iure Romano, uti patet ex L. *Nominatim*, 2, D. *De liberis et posthumis*, et receptum est in iure canonico, in quo nominatim dicitur citari aut vocari, qui, licet tacito nomine, his qualitatibus aut signis designatur, quae non possint convenire nisi ipsi soli, v. g., filius unicus aut primogenitus talis patris, parochus talis parochiae, abbas talis monasterii. Cfr. Glossam, in cap. *Constitutionem*, 9, de S. E., in VI, v. *Nominatim*; Suarez, *De Censuris*, disp. 9, sect. 2, num. 10; Fagnan., in cap. *Quod a praedecessore*, 1, *De schismaticis*, num. 47; et ita communiter.

Nunc ergo, quod attinet ad citationem in iudicio Trevirensi, citata fuit « Redactio » ephemeridis « Petrus Blätter ». Ita in mandato iudicis Trevirensis, diei 18 dec. anno 1911, et in eiusdem epistola, diei 21 dec. sequentis, qua conventis terminus peremptorius praefixus est. Verum « Redactio » praefatae ephemeridis non est persona moralis proprie dicta, quae ius habeat standi in iudicio; non est enim, in sensu iuris, universitas personarum (qualis est civitas, capitulum, collegium, etc.), nec universitas bonorum (veluti fundationes, pia opera, etc.), quae ab auctoritate civili vel canonica competente erecta fuerit ad dignitatem

personae iuridicae seu moralis. Insuper dicta « Redactio » non est persona collectiva, quae sit vere subiectum iurium et onerum; ut enim communiter contingit in ephemeridibus, unusquisque « Redactionis » socius ad unam determinatam partem ephemeridis curandam deputatur, quin ullam sibi assumat obligationem respectu aliarum. Saepissime fit ut director principalis solus determinet quid in lucem edendum sit, quin alium quemcumque audire teneatur. Unio quaedam habetur inter ipsos « Redactionis » socios, quatenus singulorum labor ad unum aliquid (scilicet fasciculum ephemeridis edendum) conducit, sicut unio habetur inter opifices diversarum artium fabrilium in domo aedificanda; sed unio ista non sufficit ad constituendos illos tamquam unum corpus morale, subiectum iurium et onerum respectu aliarum personarum, quarum interesse potest. Unde « Redactio » ephemeridis Trevirensis citari non potuit ut persona collectiva, ut dicitur « responsabilis », et ideo, in actione contra ipsam intentata, citari omnino debuit persona privata determinata.

Unde iure suo usus est D. Neuerburg, cum, nomine sociorum, ad duas citationes iudicis Trevirensis, die 26 dec., respondit: « Noi respin-« giamo il processo nella vertenza Froberger, perchè non può venir que-« relata la Redazione dei " Petrus Blätter „ ma una persona determinata ». Oportebat ergo ut tribunal exceptionem factam reciperet de eaque deliberaret, et citationem reformaret, citando, v. g., ipsum Neuerburg, qui director principalis erat ephemeridis, et revera postea semper conventi vices egit in appellatione et in praesenti instantia Rotali. Citationem tamen tribunal non reformavit, sed postridie, scilicet die 27 dec., sententiam definitivam protulit. Citatio ergo tribunalis Trevirensis nulla fuit et nullius effectus, utpote directa ad personam citationis incapacem.

Nec dicatur vitium citationis sanatum fuisse per tertiam citationem diei 24 dec. in qua sic scripsit iudex Trevirensis: « A la Rédaction des « " Petrus-Blätter „. Nous nous en remettons à la décision de la Rédaction, « ou plutôt à l'auteur de l'article en question dans le n. 7 de la Revue, « de prendre part personnellement à la séance qui aura lieu le mer-« credi 27 courant, à 3 heures de l'après-midi, dans la salle des débats « du vicariat général épiscopal, dans laquelle on procédera à l'affaire « du D. Froberger contre les " Petrus-Blätter „ ».

Vitium, dicimus, citationis sanatum non fuit per hanc epistolam; haec enim epistola dici nequit citatio, nec in ea aliquis determinate et praecise iubetur ad comparendum; unde nec ipsum tribunal, in sua sententia, insistit in hac epistola ad defendendam vim suarum citationum.

Nec relevat argumentandi ratio Tribunalis, nempe quod: « La cita-
« zione della Redazione dei " Petrus-Blätter „ non può essere impugnata,
« perchè avrebbe dovuto essere citato il così detto gerente responsa-
« bile. Checchè stabiliscano in proposto le leggi civili, secondo la mo-
« rale e la legge ecclesiastica la responsabilità degli articoli che appa-
« riscono in un giornale spetta, oltre che all'autore, alle determinate
« persone che ne curino la compilazione, il cui nome non può essere
« noto alla autorità giudiziaria ». Nam: 1° exceptio mota a D. Neuerburg non eo tendebat ut in ius vocaretur ille quam dicunt « gerente responsabile », sed ut citaretur aliqua persona determinata; 2° iuxta supra dicta, ex communiter contingentibus, socii alicuius « Redactionis » tenentur quidem de propriis actibus aut scripturis, sed non de actibus aut scripturis ceterorum, ad quos actus aut scripturas curandas aut inspiciendas non sunt deputati. Unde citandus erat vel ille qui vocatur « il gerente responsabile », vel director principalis ephemeridis»; quod si eorum nomen ignotum esset iudici, satis erat, iuxta supradicta, ut illos designaret proprio officio, quod revera illos perfecte determinat.

Unde, quod ad dubium primum attinet, solutio in promptu est, scilicet: *Constare de nullitate sententiae Curiae Trevirensis.*

Cum autem ventum fuit ad duo alia dubia, quae meritum causae respiciunt, D. Ponens retulit quae iam tentaverat, infelici exitu, ad procurandam transactionem seu concordiam inter partes. Qua facta relatione et discussione habita, DD. Auditores nihilominus putaverunt fieri posse ut controversia transactione finiretur.

Unde die 7 februarii anni 1913, sic ad dubia proposita rescripserunt et decreverunt.

Ad I dubium: *Affirmative.*

Ad II dubium: *Dilata, et de novo proponatur concordia.*

Ad III dubium: *Provisum in II.*

Qua sententia prolata, D. Ponens iterum omnem diligentiam adhibuit, ut concordia ad optatum finem perduceretur. Quod tandem feliciter contigit die 9 mensis maii labentis, quo die ambo procuratores, legitima facultate instructi, concordiam subscripserunt. Tenor autem concordiae hic est:

Tenor concordiae inter partes conclusae.

Cum Domini S. Romanae Rotae Auditores die 7 februarii labentis anni 1913, in consueta sede Tribunalis de tribus dubiis primo in hac causa concordatis scilicet: I. *An constet de nullitate sententiae Curiae Trevirensis.* II. *An constet de diffamatione in casu.* III. Et quatenus affir-

mative ad II, *Quomodo providendum in casu,* deliberationem inter se instituissent, et ad I dubium respondissent *Affirmative*; quantum ad duo alia dubia, magis ac magis perspexerunt fieri posse ut controversia transactione finiretur, et ideo ad II dubium rescripserunt: *Dilata, et de novo proponatur concordia:*

Revera concordia, quae iam a D. Ponente tentata fuerat, iterum proposita est, et ad felicem exitum deducta.

Ambo ergo procuratores, scilicet D. advocatus Vincentius Sacconi, procurator Rev. Froberger, actoris appellati, et D. advocatus Angelus D'Alessandri procurator Dni Neuerburg, directoris ephemeridis « Petrus Blätter » conventi in causa et appellantis, ambo legitima facultate instructi, nomine suorum clientum, in hos articulos convenerunt:

I. Scriptores ephemeridis « Petrus Blätter » declarant se, dum transcribebant scripturam ephemeridis « Basler Volksblatt » non intendisse Rev. Froberger attribuere omnes sensus et proposita in hac scriptura expressa, sed tantummodo, ut fieri solet, sibi proposuisse exhibere elenchum completum iudiciorum quae hucusque circa librum R. P. Weiss emissa fuerant.

II. Ex parte sua, Rev. Froberger hanc scriptorum ephemeridis « Petrus Blätter » declarationem libenter acceptat, ideoque retractat et supprimit omnes insimulationes quas in sua querela contra ephemeridem « Petrum Blätter » movit.

III. Praesens concordia infra terminum viginti dierum a die notificationis sententiae computandorum, publicabitur non solum in ephemeride « Petrus Blätter », sed etiam in sex ephemeridibus, quarum nomina sunt: « Kölnische Volkszeitung, Germania, Augsburger Postzeitung, Slesische Volkszeitung, Neue Zuricher Nachrichten, Allgemeine Rundschau ». Hanc publicationem in sex dictis ephemeridibus faciendam in se assumit Rev. Froberger.

IV. Omnes expensae iudiciales inter partes compensatae habentur.

V. Ambae partes spontanee renunciant inter se cuicumque actioni ulteriori iudiciali in foro civili vel ecclesiastico, vel etiam cuicumque actioni in foro administrativo, quae se referat ad praesentem litem.

Romae, die 9 maii 1913.

Subscripserunt: V. Sacconi.
A. D'Alessandri.
S. Many, *Ponens.*

Quibus omnibus tum quoad factum tum quoad ius consideratis, sententiam quod attinet, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores de turno pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis haben-

tes dicimus, declaramus et definitive sententiamus *constare de nullitate sententiae Curiae Trevirensis*, ad primum propositum dubium respondentes: *Affirmative.*

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut exsequutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes, procedant ad normas ss. canonum et praesertim cap. 3, sess. XXV, Conc. Trid., iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint.

Ad concordiam vero inter partes initam quod spectat, eam Domini Auditores cum omnibus iuris effectibus, hisce praesentibus, publicant, decernentes insuper ad normam articuli IV dictae concordiae, omnes expensas iudiciales inter partes compensatas haberi, ita ut etiam taxa expeditionis sententiae et concordiae, in dimidio ab utraque parte solvatur.

Romae in sede Tribunalis, die 15 maii 1913.

Seraphinus Many, *Ponens.*
Ioannes Prior.
Aloisius Sincero.

Sac. T. Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE.

I.

AD PAULINUM PETRUM CARD. ANDRIEU, BURDIGALENSIUM ARCHIEPISCOPUM, OB EIUS DECLARATIONEM CONTRA « LE BULLETIN DE LA SEMAINE ».

Éminentissime Seigneur,

J'ai l'honneur d'accuser à Votre Éminence réception de Sa lettre du 12 avril, ainsi que du double exemplaire du numéro de l'*Aquitaine* relatant la Déclaration que Vous avez cru devoir faire contre *Le Bulletin de la Semaine.*

Je n'ai pas manqué de prendre connaissance de cette Déclaration, et je ne puis qu'approuver la mesure sage et opportune que Votre Éminence vient de prendre à cet égard pour le bien du clergé et des fidèles confiés à Sa sollicitude.

Le Saint-Père Vous félicite de votre zèle pastoral à signaler à vos chers diocésains les dangers pour leur foi, pour l'intégrité de la saine doctrine, à les préserver de tout ce qui pourrait y porter atteinte, et affaiblir en eux le dévouement et l'attachement au Vicaire de Jésus-Christ, l'obéissance au Siège Apostolique et à ses décisions.

En communiquant à Votre Éminence la bénédiction apostolique que Sa Sainteté Vous accorde de tout Son cœur, je suis heureux de Vous renouveler l'hommage de la vénération profonde avec laquelle j'aime à me redire

de Votre Éminence

Le 21 avril 1913.

le très humble et très dévoué serviteur

R. Card. Merry del Val.

II.

AD R. D. CAN. LAHITTON, QUI ALTERAM OPERIS SUI « VOCATION SACERDOTALE » EDITIONEM BEATISSIMO PATRI, PIGNUS DEVOTIONIS, OBTULIT.

Monsieur le Chanoine,

Le Souverain Pontife Pie X vous remercie de l'hommage filial que vous Lui avez fait de la nouvelle édition de votre ouvrage sur la *Vocation sacerdotale*, et vous confirme à cette occasion les félicitations qu'Il vous avait adressées lors de la première apparition de votre docte travail.

Déjà, l'année dernière, Sa Sainteté avait pleinement approuvé la décision prise, le 20 juin 1912, par les éminentissimes Cardinaux spécialement chargés d'examiner la question doctrinale soulevée par la publication de votre livre. En relevant le mérite de cette magistrale étude, la Commission cardinalice signalait avec éloge les points importants du concept traditionnel de l'Église, mis par vous en lumière.

Après avoir pris connaissance de la présente édition, le Saint-Père vous félicite de nouveau d'avoir rendu un service important à la cause de la pure doctrine, et comme gage de son entière satisfaction vous accorde de tout cœur la bénédiction apostolique.

Avec mes félicitations et mes remercîments personnels, veuillez recevoir, Monsieur le Chanoine, l'assurance de mes sentiments bien dévoués en Notre-Seigneur.

Le 7 juin 1913.

R. Card. Merry del Val.

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA

I.

DE AUCTORE, DE TEMPORE COMPOSITIONIS ET DE HISTORICA VERITATE LIBRI ACTUUM APOSTOLORUM.

Propositis sequentibus dubiis Pontificia Commissio de Re Biblica ita respondendum decrevit:

I. Utrum perspecta potissimum Ecclesiae universae traditione usque ad primaevos ecclesiasticos scriptores assurgente, attentisque internis rationibus libri Actuum sive in se sive in sua ad tertium Evangelium relatione considerati et praesertim mutua utriusque prologi affinitate et connexione (*Luc.*, I, 1-4; *Act.*, I, 1-2), uti certum tenendum sit volumen, quod titulo Actus Apostolorum, seu *Πράξεις Ἀποστόλων*, praenotatur, Lucam evangelistam habere auctorem?

R. Affirmative.

II. Utrum criticis rationibus, desumptis tum ex lingua et stylo, tum ex enarrandi modo, tum ex unitate scopi et doctrinae, demonstrari possit librum Actuum Apostolorum uni dumtaxat auctori tribui debere; ac proinde eam recentiorum scriptorum sententiam, quae tenet Lucam non esse libri auctorem unicum, sed diversos esse agnoscendos eiusdem libri auctores, quovis fundamento esse destitutam?

R. Affirmative ad utramque partem.

III. Utrum, in specie, pericopae in Actis conspicuae, in quibus, abrupto usu tertiae personae, inducitur prima pluralis (*Wirstücke*), unitatem compositionis et authenticitatem infirment; vel potius historice et philologice consideratae eam confirmare dicendae sint?

R. Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

IV. Utrum, ex eo quod liber ipse, vix mentione facta biennii primae romanae Pauli captivitatis, abrupte clauditur, inferri liceat auctorem volumen alterum deperditum conscripsisse, aut conscribere intendisse, ac proinde tempus compositionis libri Actuum longe possit post eamdem captivitatem differri; vel potius iure et merito retinendum sit Lucam sub finem primae captivitatis romanae apostoli Pauli librum absolvisse?

R. Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

V. Utrum, si simul considerentur tum frequens ac facile commercium quod procul dubio habuit Lucas cum primis et praecipuis ecclesiae Palaestiniensis fundatoribus nec non cum Paulo gentium Apostolo, cuius et in evangelica praedicatione adiutor et in itineribus comes fuit; tum solita eius industria et diligentia in exquirendis testibus rebusque suis oculis observandis; tum denique plerumque evidens et mirabilis consensus libri Actuum cum ipsis Pauli epistolis et cum sincerioribus historiae monumentis; certo teneri debeat Lucam fontes omni fide dignos prae manibus habuisse eosque accurate, probe et fideliter adhibuisse: adeo ut plenam auctoritatem historicam sibi iure vindicet?

R. Affirmative.

VI. Utrum difficultates quae passim obiici solent tum ex factis supernaturalibus a Luca narratis; tum ex relatione quorumdam sermonum, qui, cum sint compendiose traditi, censentur conficti et circumstantiis adaptati; tum ex nonnullis locis ab historia sive profana sive biblica apparenter saltem dissentientibus; tum demum ex narrationibus quibusdam, quae sive cum ipso Actuum auctore sive cum aliis auctoribus sacris pugnare videntur; tales sint ut auctoritatem Actuum historicam in dubium revocare vel saltem aliquomodo minuere possint?

R. Negative.

II.

DE AUCTORE, DE INTEGRITATE ET DE COMPOSITIONIS TEMPORE EPISTOLARUM PASTORALIUM PAULI APOSTOLI.

Propositis pariter sequentibus dubiis Pontificia Commissio de Re Biblica ita respondendum decrevit:

I. Utrum prae oculis habita Ecclesiae traditione inde a primordiis universaliter firmiterque perseverante, prout multimodis ecclesiastica monumenta vetusta testantur, teneri certo debeat epistolas quae pastorales dicuntur, nempe ad Timotheum utramque et aliam ad Titum, non obstante quorumdam haereticorum ausu, qui eas, utpote suo dogmati contrarias, de numero paulinarum epistolarum, nulla reddita causa, eraserunt, ab ipso apostolo Paulo fuisse conscriptas et inter genuinas et canonicas perpetuo recensitas?

R. Affirmative.

II. Utrum hypothesis sic dicta fragmentaria, a quibusdam recentioribus criticis invecta et varie proposita, qui, nulla ceteroquin probabili

ratione, immo inter se pugnantes, contendunt epistolas pastorales posteriori tempore ex fragmentis epistolarum sive ex epistolis paulinis deperditis ab ignotis auctoribus fuisse contextas et notabiliter auctas, perspicuo et firmissimo traditionis testimonio aliquod vel leve praeiudicium inferre possit?

R. Negative.

III. Utrum difficultates quae multifariam obiici solent sive ex stylo et lingua auctoris, sive ex erroribus praesertim Gnosticorum, qui uti iam tunc serpentes describuntur, sive ex statu ecclesiasticae hierarchiae, quae iam evoluta supponitur, aliaeque huiuscemodi in contrarium rationes, sententiam quae genuinitatem epistolarum pastoralium ratam certamque habet, quomodolibet infirment?

R. Negative.

V. Utrum, cum non minus ex historicis rationibus quam ex ecclesiastica traditione, Ss. Patrum orientalium et occidentalium testimoniis consona, necnon ex indiciis ipsis quae tum ex abrupta conclusione libri Actuum tum ex paulinis epistolis Romae conscriptis et praesertim ex secunda ad Timotheum facile eruuntur, uti certa haberi debeat sententia de duplici romana captivitate apostoli Pauli; tuto affirmari possit epistolas pastorales conscriptas esse in illo temporis spatio quod intercedit inter liberationem a prima captivitate et mortem Apostoli?

R. Affirmative.

Die autem 12 iunii anni 1913, in audientia infrascripto Rmo Consultori ab Actis benigne concessa, Ssmus Dominus noster Pius Papa X praedicta responsa rata habuit ac publici iuris fieri mandavit.

Romae, die 12 iunii 1913.

Laurentius Janssens, O. S. B.,
Consultor ab Actis.

L. ✠ S.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI.

CONGREGAZIONE ANTIPREPARATORIA.

Il giorno 17 giugno 1913, presso l'Emo e Rmo signor cardinale Lodovico Billot, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Ven. Giuliano Maunoir, sacerdote professo della Compagnia di Gesù, fu tenuta la Congregazione dei sacri Riti Antipreparatoria, nella quale, dai Rmi Prelati Officiali e dai Consultori teologi della medesima, fu discusso il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dallo stesso Venerabile Servo di Dio.

SEGRETERIA DI STATO.

NOMINE.

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

12 giugno 1913. — Il signor cardinale Ottavio Cagiano de Azevedo, *Pro-Prefetto della sacra Congregazione dei Religiosi.*

24 giugno. — Il signor cardinale Gaetano Bisleti, *Protettore della Congregazione delle Suore dell'Immacolata Concezione, di Iaztoviec (Leopoli di rito Latino).*

— Il Revmo P. Egidio Bertolotti, ex-generale delle Scuole Pie, *Consultore della sacra Congregazione dell'Indice.*

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistente al Soglio Pontificio:

5 giugno 1913. — Mons. Domenico M. Valensise, arcivescovo titolare di Ossirinco.

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

14 giugno 1913. — Mons. Eugenio Duval, già amministratore della diocesi di Guadalupa.

Prelati Domestici di S. S.:

30 maggio 1913. — Mons. Baldassare Feuersinger, canonico della chiesa metropolitana di Salisburgo.

— Mons. Lorenzo Werthmann, dell'archidiocesi di Friburgo.

1 giugno — Mons. Giovanni Grobelskij, di rito ruteno, canonico del capitolo di Stanislaopoli.

10 giugno. — Mons. Bartolomeo Cattaneo, rettore del pontificio collegio Urbano di Propaganda Fide.

11 giugno. — Mons. Giuseppe Eisenbarth, canonico della diocesi di Rottenburg.

— Mons. Francesco Stanonik, professore nell'Università di Gratz.

12 giugno. — Mons. Tommaso Robinson, decano della diocesi di Perth.

— Mons. Patrizio Verling, vicario generale della medesima diocesi.

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

3 giugno 1913. — Mons. Valdimiro Kozorowskij, della diocesi di Stanislaopoli.

7 giugno. — Mons. Alessandro Zamparo, dell'archidiocesi di Gorizia.

— Mons. Ilario Zorn, della medesima archidiocesi.

— Mons. Agostino Mucci, della diocesi di Arezzo.

13 giugno. — Mons. Francesco Sulc, della diocesi di Königgrätz.

— Mons. Paolo Rozinck, della medesima diocesi.

— Mons. Francesco Tschertner, della medesima diocesi.

- Mons. Polidoro Benedini, della diocesi di Mantova.

— Mons. Antonio Vollnhals, dell'archidiocesi di Monaco (Baviera).

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

14 giugno 1913. — Mons. Giuseppe Dvorák, della diocesi di Brünn.

— Mons. Francesco Bulla, della medesima diocesi.

Cameriere Segreto di Spada e Cappa soprannumerario di S. S.:

18 giugno 1913. — Il sig. Enrico Concha y Subercaseaux, dell'archidiocesi di Santiago del Chile.

ONORIFICENZE.

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

3 giugno 1913. — Al sig. conte Ottone de Rechberg-Rotenlawen, della diocesi di Rottenburg.

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

7 giugno 1913. — Al sig. Stefano Dervillé, direttore generale della compagnia ferroviaria « Paris-Lyon-Méditerranée ».

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

7 giugno 1913. — Al sig. Antonio Coelho de Castro Villas-Bôas, di Evora.

— Al sig. Augusto Masure, segretario generale della compagnia ferroviaria « Paris-Lyon-Méditerranée ».

— Al sig. Leone di Lanzac di Laborie, segretario generale della Società di S. Vincenzo de' Paoli a Parigi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

21 maggio 1913. — Al sig. Luigi Ambrosini, di Roma.

25 maggio. — Al sig. Giuliano Robert, dell'archidiocesi di Rouen.

— Al sig. Enrico de Grandmaison, della medesima archidiocesi.

30 maggio. — Al sig. Agostino Guglielmo Claudio Wright, degli Stati Uniti d'America.

7 giugno. — Ai signori Bernardo Faulquier ed Enrico Bouteiller, segretari del Consiglio generale della Società di S. Vincenzo de' Paoli a Parigi.

12 giugno. — Al sig. Eugenio Masure, di Tourcoing nella archidiocesi di Cambrai.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

5 giugno 1913. — Al sig. Achille Bourget, ex-zuavo Pontificio, dell'archidiocesi di Québec.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

18 maggio 1913. — Al sig. Salvatore Fragano, dell'archid. di Napoli.

6 giugno. — Al sig. Daniele E. Stappleton, di Colombia.

MARTYROLOGIUM ROMANUM

Gregorii XIII jussu editum, Urbani VIII et Clementis X auctoritate recognitum ac deinde anno MDCCXLIX Benedicti XIV opera ac studio emendatum et auctum.

Editio typica Vaticana, auspice SS. D. N. Pio Papa X, confecta, in qua Sanctorum et Beatorum exstant elogia, a S. Rituum Congregatione ad haec usque tempora adprobata.

Haec Romani Martyrologii editio, quam S. Rituum Congregatio diligenter recognovit ac Typicam declaravit, multo emendatior multoque locupletior est quam quae ad hunc diem prodierunt, retractatis additisve nonnullis Sanctorum elogiis, ipso aliquantum commutato eorum ordine, adiectis etiam variis indicibus, quorum ope facillimum est reperire, quidquid in libro perquiratur.

Voluminis duplex est forma: maior pro servitio chorali, minor pro usu privato ac pro iis, qui rebus student liturgicis.

Simul cum duplici editione latina prodibit altera italico sermone exarata, in commodum praesertim Monialium, nec non Congregationum Religiosarum et piarum Confraternitatum, piarumque Familiarum, in quibus quotidie Martyrologium Romanum, ad omnium intelligentiam, lingua vulgari legi solet.

PRETIA:

Editio in-8 mai. (29 × 20), in *charta manufacta* et *charactere rubro-nigro*, fol. LXXXVII-396 . . . . . Lib. **8,50**

— Volumen pelle caprina contectum dorso, ceterum linteo, angulis rotundatis, foliis sectione rubricatis, titulo aureo . . . . . Lib. 12 —

— Cum tegumento pellis caprinae nigrae, angulis rotundis, sectione foliorum aurea, dorso lateribusque auro ornatis . . . . . Lib. 15 —

Editio in-8 min. (22 × 14), in *charta optima et levigata* et *charactere rubro-nigro*, fol. CXLIX-673 . . . . . Lib. **4,50**

— Volumen pelle caprina contectum dorso, ceterum linteo, angulis rotundatis, foliis sectione rubricatis, titulo aureo . . . . . Lib. 7 —

— Cum tegumento pellis caprinae nigrae, angulis rotundis, sectione foliorum aurea, dorso lateribusque auro ornatis . . . . . Lib. 9 —

Editio in-8 (26 × 16), ***italico sermone exarata,*** ad usum Congregationum et Confraternitatum, in *charta manufacta* et *charactere rubro-nigro*, fol. XVI-388 . . Lib. **4** —

— Volumen pelle caprina contectum dorso, ceterum linteo, angulis rotundatis, foliis sectione rubricatis, titulo aureo . . . . . Lib. 7 —

— Cum tegumento pellis caprinae nigrae, angulis rotundis, sectione foliorum aurea, dorso lateribusque auro ornatis . . . . . Lib. 9 —

Sub praelo:

Editio in-8 (26 × 16) ***gallico sermone exarata.***

Editio in-8 (26 × 16) ***hispanico sermone exarata.***

MARTIROLOGIO ROMANO

Edito per ordine di Gregorio XIII, riconosciuto per autorità di Urbano VIII e Clemente X, e quindi nel 1749 emendato ed accresciuto per opera e studio di Benedetto XIV.

Edizione tipica Vaticana fatta sotto gli auspici del SS.mo Signor Nostro Pio Papa X, nella quale sono inseriti gli elogi dei Santi e dei Beati, fino ad oggi approvati dalla S. Congregazione dei Riti.

Questa edizione del Martirologio Romano che la Sacra Congregazione dei Riti ha riveduto e dichiarato tipica, è molto più corretta e più ricca di quelle che fino ad oggi furono pubblicate, essendo stati corretti ed aggiunti alcuni elogi di Santi, ed essendovi aggiunti vari indici, i quali rendono facilissima ogni ricerca che abbia a farsi nel libro.

Il volume esce in doppio formato: uno più grande pel servizio corale, l'altro più piccolo per uso privato e per comodo di quelli che si occupano di cose liturgiche.

Unitamente alla duplice edizione latina si pubblicherà l'edizione in lingua italiana, per comodità specialmente delle Monache, delle Congregazioni Religiose, delle pie Confraternite e delle Famiglie cristiane nelle quali ogni giorno, ad intelligenza di tutti, si suol leggere il Martirologio Romano in lingua volgare.

PREZZI:

Edizione in-8 gr. (29 × 20), in *carta a mano* e *caratteri rosso-neri*, pagg. LXXXVII-396 . . . . . Lire **8,50**

— In mezza legatura, dorso ed angoli in pelle di capra, cartoni in tela, angoli rotondi, taglio rosso, titolo in oro sul dorso . . . . Lire 12 —

— In piena pelle di capra nera, angoli rotondi, doratura sul dorso e sui piani, taglio dorato . . . . . Lire 15 —

Edizione in-8 picc. (22 × 14), in *ottima carta levigata* e *caratteri rosso-neri*, pp. CXLIX-673 . . . . . Lire **4,50**

— In mezza legatura, dorso ed angoli in pelle di capra, cartoni in tela, angoli rotondi, taglio rosso, titolo in oro sul dorso . . . . Lire 7 —

— In piena pelle di capra nera, angoli rotondi, doratura sul dorso e sui piani, taglio dorato . . . . . Lire 9 —

Edizione in-8 (26 × 16), ***tradotta in lingua italiana,*** in *caratteri grandi rosso-neri, carta a mano-macchina*, pp. XVI-388 Lire **4** —

— In mezza legatura, dorso ed angoli in pelle di capra, cartoni in tela, angoli rotondi, taglio rosso, titolo in oro sul dorso . . . . Lire 7 —

— In piena pelle di capra nera, angoli rotondi, doratura sul dorso e sui piani, taglio dorato . . . . . Lire 9 —

In corso di stampa:

Edizione in-8 (26 × 16) ***tradotta in lingua francese.***

Edizione in-8 (26 × 16) ***tradotta in lingua spagnola.***

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis" (*Tipografia Poliglotta Vaticana, Roma*).

PSALTERIUM BREVIARII ROMANI cum Ordinario Divini Officii iussu SS. D. N. Pii Pp. X novo ordine per Hebdomadam dispositum et editum. Editio typica iterum impressa, pp. XVI-290-[12], carattere rosso-nero.

In brochure (su carta tipo giapponese leggerissima) L. 2,50
Legato in tela inglese nera e taglio rosso . . . » 3,50
» » » » » » » oro . . . . » 3,80
» » pelle chagrin nera e taglio oro . . . » 5,—

ANTIPHONALE Sacrosanctae Romanae Ecclesiae *pro diurnis horis* SS. D. N. Pii X, P. M. iussu restitutum et editum. - 1912. - In 8° su carta fina, pp. 1164 con incisioni in nero e colori L. S. – (Legato in pelle chagrin e taglio rosso L. **12.** - Legato in mezza pelle e tela L. **10,50**).

GRADUALE Sacrosanctae Romanae Ecclesiae *De Tempore et De Sanctis* SS. D. N. Pii X, P. M. iussu restitutum et editum. Cui addita sunt Festa Novissima, 1908. – In 8°, pp. 940 con incisioni in nero e colori. In brochure L **6.** - Legato in pelle nera, taglio rosso L. **10.**

— **Excerpta e Graduali Romano** in duobus tomis diviso, L. **0,80.** (Sono varî fogli di stampa che rendono possibile la divisione del *Liber Gradualis* in 2 volumi).

COLLECTANEA S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE seu Decreta, Instructiones, Rescripta pro Apostolicis Missionibus. - 2 vol. in 4° L. **20.**
(Vol. I [pp. VIII–732], ann. 1622-1866, nn. 1-1299. - Vol. II [pp. 573], ann. 1867-1906, nn. 1300-2317).

DECRETA AUTHENTICA CONGREGATIONIS SACRORUM RITUUM, ex Actis eiusdem collecta eiusque auctoritate promulgata. - Sex Vol. in 8° grande charta manufacta. - Pretium L. **46.**

Vol. I (pp. XXIV-486). Ab anno 1588 num. 1 usque ad annum 1705 num. 2162.

» **II** (pp. XI-484). Ab anno 1706 num. 2163 usque ad annum 1870 num. 3232.

» **III** (pp. VIII-383). Ab anno 1871 num. 3233 usque ad annum 1899 num. 4051.

» **IV** (pp. IV-442). ***Commentaria ad instructionem Clementis XI***, pro Expositione SS. Sacramenti in forma XL Horarum et suffragia atque adnotationes super Decretis Sacrae Rituum Congregationis.

» **V** (pp. IV-523). Index generalis rerum occurrentium in Decretis Sacrae Rituum Congregationis per tria priora authenticae Collectionis volumina digestis, cum enunciatione suffragiorum atque adnotationum quae in quarto volumine exhibentur.

» **VI.** Appendix I (pp. XI-177). Ab anno 1900 num. 4052 ad annum 1911 num. 4284 cum suo Indice Generali (***Sextum Volumen venditur etiam seorsim L. 6***).

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis" *(Tipografia Poliglotta Vaticana, Roma).*